

CHRIS PANATIER

„V tomto dobrodružství připomínajícím *Stopařova průvodce po Galaxii* se svérázná science fiction setkává s absurdním humorem.“
Den of Geek

v v o v
ŠŇŮRAŘI

HOST

ŠŇŮRAŘI¹

1 Napsal Chris Panatier

v v o
ŠNŮ

PŘELOŽIL ZDENĚK POLÍVKA

CHRIS PANATIER

BRNO 2023

Stringers

Copyright © 2022 by Chris Panatier

All rights reserved

Cover pictures by iStock.com / Cylonphoto and Geshas

Translation © Zdeněk Polívka, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1876-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-1877-7 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1878-4 (MobiPocket)

Všem děckám, co kdy byly na koberečku u ředitele.

ZDE ODPOČÍVÁ BEN SULLIVAN.
ZEMŘEL VE VESMÍRU. NEDOKÁZAL
OTEVŘÍT SKLENICI OD OKUREK.

KAPITOLA PRVNÍ

Jim je zas v krámě. Jim koupí tak velký kulový.

„Brýtro, Bene,“ pozdravil Jim.

Jima jsem měl vždycky rád, ale ten chlap snad v životě neko-
ketoval ani s nákupem špulky obyčejného návazce 5x.

„Chystáš se k vodě?“ zeptal jsem se a vyklopil lupu na kšil-
tu svojí čapky.

„Jo,“ odpověděl, zatímco ohmatával pár tenkých háčků po-
věšených na stojanu.

„Víš, že jsou na prodej, že jo? Můžeš si je koupit za penízky
a budou tvoje už na věky věků.“

Jim neodpověděl a šinul se k dalšímu stojanu s potřebami
na muškaření, které taky nakonec nekoupí.

Sklopil jsem sklíčko a vrátil se zpátky k vázání žluté mušky.

„Hej,“ ozval se Jim přesně v momentě, kdy jsem se zabral
zpátky do práce. „Jakže to nadáváš tý mušce, cos udělal pro
Winstona Hollymeada? V jednom kuse vo ní mele. Valí do mě
nesmyslný čísla. Prejže jedenáctikilovej vytřenej mořčák. V Paw-
nee?“ posměšně si odfrkl. „To mi nějak neštymuje.“

Přezíravě jsem se uchechtl nad Jimovým podceňováním mojí
práce. Ono by to štymovalo, kdybys toho o chytání nenadrže-
nejch ryb věděl tolik co já. „Alfa torpédo není jen na mořčáky,“
vysvětloval jsem a pokrčil rameny. „Zabere ti na něj jakákoli vy-
třená ostnoploutvá ryba. Milujou patentky.“

„Já tě nechápu, kluku.“

„Je mi devětadvacet.“

„Alfa torpédo? Takhle se přece žádný normální mušky nemenujou.“

„Normální zákazníci zas většinou něco kupujou. To jsou ale paradoxy.“

Líně ukázal prstem na můj vázací svěráček. „Tak mi uotej jeden ten torpédáckej tentononc,“ poručil si pánovitě, jako bych byl nějaký jeho říční šerpa.

„Jasňačka, Jime,“ já na to. „A bude libo zaplatit, nebo jenom rezervovat až do skonání světa?“

„Zaplatím, jesi bude za něco stát,“ odvětil a namířil si to k východu. Rukama se opřel do dveří, otevřel je a zůstal stát, napůl venku, napůl uvnitř, elektrický zvonek pištící mu v sebevražedné smyčce nad hlavou.

„Jaks vůbec přišel k takovejmhle znalostem vo tření říčníků? Vytáhls vůbec kdy paty z Kansasu?“

No, mohl jsem mu říct pravdu. Vybalit na něj všechno, co vím — předvést mu, že moje znalosti *dalece* přesahují oblast rybí soulože. Jen tak namátkou jsem mu mohl povykládat o ploštěncích *Macrostomum hystrix*, kteří se reprodukují tím, že si soustají vlastní kebuli. Říká se tomu hermafroditická traumatická inseminace. Taky jsem mohl dodat, že obojetní červi nejsou jediný druh, co se podobným praktikám oddává. Mořští slimáci, taky hermafroditi, si šukají hlavy *navzájem*.¹ Dělalí si to rozdvojeným ocasem, jednomu z jehož konců se říká „penisový háček“. Mohl jsem Jima vzít na vyhlídkovou jízdu po třídě Mammalia, do doupat hrabošů prériových, kteří spolu žijou v něžných monogamních vztazích, pokud se tedy sameček neztríská, v kterémžto případě se začne honem shánět po anonymních šukačkách. Totálně bych ho zkratoval odhalením, že škvoři mají dvě péra.² Že delfíni ojedou prakticky cokoli. Všeko tohle bych na něj mohl vychrlit, jenže pak bych mu možná

1 *Siphotperon* druh 1. — *Tak a je to tady, machrování učenýma jménama.*

2 Mají záložní lofas pro případ, že by se první zlomil.

musel vysvětlovat, odkud to všechno vím. A to já nedokážu. Takže jsem mu pověděl čistou pravdu. „Prostě to vím, Jime.“

„Jo tak, to ty internety,“ odpověděl si sám. „Tak zatím, kluku, stavím se za pár dní.“

Skloпил jsem zvěšňovák. „Měj se, Jime.“

Popravdě jsem Jimovi tu jeho totální nedotčenost záviděl, tu schopnost vypočítet se z obchodu zpátky do světa a klidně si pokračovat v životě, zatímco ten můj stagnoval na místě. Kamkoli jsem se vrtnul, moje mozkovna šla se mnou, napraná nekonečnou zásobou všelijakých libůstek ze světa fauny, kterými mi zamořovala myšlenky. Nemělo to vysvětlení, ani žádný jednoznačný zdroj. A bývalo by to naprosto k ničemu, kdybych nepracoval v krámě s rybářskými potřebami a v jednom kuse nevymýšlel další finty, jak přimět vyšukaný ryby, aby zabraly na falešné broučí larvy.

Žádný fanatik do muškaření nejsem. Jenom se na nic jiného nedovedu soustředit.

V jednom kuse na mě dotírají hejna vlezlých myšlenek a i ten sebedrobnější podnět vyloudí neodbytný komentář odkudsi ze záhybů mojí mozkovny.³

Co vám říkám? Zkousím to odfiltrovat, jenomže přeladit se na jinou frekvenci je dost fuška, když vaše hyperaktivní kedlubna občas myslí zadnicí.⁴

Dveře se opět rozvřeštěly, jako by se jim kdosi sápal po krku. Ve sklíčku zvěšňováku se objevila mamutí žlutá skvrna, kterou jsem okamžitě identifikoval jako svého kámoše Pattona, zkouřence a povaleče na plný úvazek. Nehulil z vlastního rozhodnutí — tedy, jeho rozhodnutí to bylo, ale nedělal to *jenom*

3 Koaly a koalovití mají mozky bez záhybů. Je to stav nazývaný lisencefalie. — *Zabte mě!*

4 Jsem jenom destilovaná verze tebe, kámo. Navíc zadky můžou být velice užitečné. Obří kalifornská mořská okurka, *Apostichopus californicus*, zadnicí jí a zároveň dýchá.

proto, aby se zkouřil. Tráva mu fakt pomáhala fungovat. Patton byl jediný člověk na světě, o kterého se pokoušela paranoia, jediné když zkouřený nebyl. Jen tak mimochodem, gandžu většinou opyluje vítr, ne včely.

Patton zaujal vážný postoj a pokynul mi rukou jako při televizním kvízu. „Do jakého řádu spadá *D. sylvestris*?“

„Na tohle teď nemám náladu, chlape.“

„*Hymenoptera*,“ hrdě si odpověděl na vlastní otázku.

„Jak dlouho jsi musel drezurovat těch svých osm neuronů, než sis to zapamatoval?“

„Nějakou chvíli to zabralo,“ odpověděl vesele a odkudsi z pačesů vytáhl jointa.

„Tady to hulit nemůžeš.“

„To vím.“ Přičichl k jointu a vrátil ho zpátky do svého chomáče slámy.

V rámci jednoho z mnoha pokusů rozšířit mi obzory se mě Patton snažil dotlačit, abych se přihlásil do vědomostní soutěže (další otázku za tři sta, pane moderátor!) v domnění, že vydělám bambilion dolarů.

Jaksi mu ale nedošlo, že na to, abych vyhrál, by musely být všechny soutěžní kategorie z přírodních věd. O všem ostatním vím velký kulový.

No dobře, ještě ledacos vím o hodinách. Obzvláště o hodinách náramkových. Uf. Tohle už je fakticky trapný.

Kdyby vědomostní oblasti byly vysokoškolské obory, tak bych studoval entomologii se specializací na broučí sex a k tomu bych měl jako vedlejší obor hodinářství.⁵ Hlavně starožitné kusy — cokoli staršího než tři dekády. Představte si, že pokaždé, když vidíte hodinky, vám hlavu zaplaví podrobnosti o tomhle konkrétním modelu a vám jsou přitom hodinky i zajímavosti o nich naprosto ukradené. Rolexky za šest táců, co každý den naberou pět vteřin, jsou ještě pořád považované za fungující

5 Horologii.

v mezích tolerance. To je víc než tisíc dolarů za každou vteřinu, co šlohnou Univerzu. Astronauti z NASA, co přistáli na Měsíci, nosili Omegy Speedmaster, všichni až na Neila Armstronga, který si je nechal uvnitř lunárního modulu jako záložní. Hodinky ve vitrině skoro vždycky ukazují za deset deset nebo za deset dvě, protože jejich ručičky pak tvoří smajlíka, nenápadné vnaďítka na potenciálního zákazníka. Pocházím snad z rodiny hodinářů nebo obchodníků se starožitnostmi? Ani nápad. Prostě to jenom vím. A je to vyčerpávající.

„No, když se k tomu nemáš, tak to aspoň nauč mě, krucinál,“ naléhal Patton. „Buď můj kvízovej *sensei*. Všechny svoje znalosti prostě přesypan semhle.“ Poplácal se pracnou po spánku.

„Spousta místa.“

„Přesně, takže se nemáš na co vymlouvat. No tak, kámo. Vyhrávat televizní soutěže je jedinej způsob, jak splášit dost chechtáků, abych si založil vlastní tým Formule jedna.“

„Ne.“

„V kolik máš padla?“

„V sedm.“

„Co se pak trochu vodstřelit?“

„Nemůžu, mám toho moc.“

„Zase deš bádat? No tak, kámo, každěj večer?“

„Vždyť mě znáš,“ bránil jsem se.

„Jenže dneska je pátek. Páááááteček.“

Zpražil jsem ho důležitým kukučem.

„No tak fajn,“ vzdal to. „Přival se k nám zejtra ráno. Tetička Lisa nám udělá empanády s chorizem a ohřátejma fazolema a můžem si zahrát Simona.“⁶

6 S původním Simonem přišel Milton Bradley v roce 1978 a později se ho ujalo Hasbro. Herní zařízení má tlačítka čtyř barev: červenou, modrou, žlutou a zelenou, první barva začíná vpravo nahoře a zbytek následuje po směru hodinových ručiček. Tlačítka doprovázená příslušným tónem se postupně rozsvěčují v náhodném pořadí a úkolem hráčů je tuhle sekvenci do puntíku zopakovat.

„Tetička ohřívající zmražený empanády v mikrovlnce se nepočítá jako příprava snídaně. Ty fazole si klidně nechám ujit. Ale Simon zní super. Přijdu.“

„Bájo!“ Natáhl se přes pokladnu a poplácal mě po spodní straně panděra, které mi přetévalo přes přezku opasku. Vpálil jsem mu to otevřenou dlaní rovnou na solár, až k mému uspokojení chytil druhou o stojánek ověšený hlásiči záběru. „Héééééj,“ vydral ze sebe, ale svůj trest přijal.

„Už žádný plácání po špecích, kristepane. Chovej se jako dospělej, chlape.“

Odbelhal se od stojanu a s otupělým šklebem se vydal směrem ke dveřím. „Oukej, kámo, ať je po tvým. Hasta mañana.“⁷

„Čaues.“

„Uvidíme se zejtra na empanádách.“

„Jasný, měj se.“

Potřeboval jsem do knihovny, ale taky jsem chtěl dorazit mušku, co jsem měl zrovna rozdělanou — Hutchovu chmýřenku — pro jednu z nejfajnějších místních muškařek, a s trochou štěstí moji budoucí nevěstu, Agátu Jensenovou. Na Britských ostrovech se používala k chytání pobřežních mořských pstruhů, ale taky dost připomínala chrostíky, kterými se ládujou zdejší slunečnice velkoploutvé, *Lepomis macrochirus*. Když jsem je před rokem začal vázat, místní se jich nemohli nabažít a majitel obchodu, taky Jim — říkám mu „Majitel Jim“ — z toho byl úplně vedle. Už bych je dokázal vázat i ve spánku: háček velikosti 4, černá vázací nit 8/0, červený návazec, paví paprsek, černobílé pírkó a stříbrný drátek na šrafování. Muškaři mají věčně na mušce nějaký další zlepšovák (jak taky jinak, že?) a kvůli téhle chmýřence se postupně vykašlali na svoje stříbrné chrostíky, co se tradičně používají, když nahazujete na ryby, kterým chrostíci šmakují.

7 Španělština. — *Ne, vážně?!*

Uvázal jsem černé pírkó na raménko háčku, pořádně ho obmotal nití, abych vytvaroval hmyzí „hlavičku“, a nakonec jsem těsně pod lopatku kápl korálek lepidla.

Když jsem zamykal krám, měl jsem třicet minut do zavíračky v knihovně, což bylo v klídku, protože jsem věděl, že objednaná knížka už tam na mě čeká. Skočil jsem do ojetého Subaru, co jsem si pořídil, jakmile jsem dokončil střední. Tenkrát jsem se od Pattona nechal navést do toho, abych ho pořádně vytunil, jako že v něm budeme o víkendech závodit — představa, která se kvůli našemu vytíženému huličskému harmonogramu pořad jaksi ne a ne uskutečnit. Místo toho jsem teď jezdil v káře, která zněla jako vyžínač v chemickým hajzlíku. Aspoň byla rychlá, do knihovny jsem to zvládl za šestnáct minut, teda aspoň podle mých digitálních Timexů za pětadvacet babek, co nenabírají pět vteřin za den na rozdíl od jedné nejmenované luxusní značky, co je „v mezích tolerance“.⁸

„Bene!“

„Knihovníku Ludlowe!“ zařval jsem a začal imitovat Schwarzeneggerův taneček s mečem z Barbara Conana. Ludlow jako barbar trošku i vypadal, pokud byste bicáky napumpovali nugátem a koženou zbroj prohodili za černý lak na nehty.

„Mám tady tu tvoji knížku. *Rezervováno pro Bena*,“ oznámil mi a nalakovaným nehtem poklepal na papírek s poznámkou připlácnutý na knize.

„To je super. Díky,“ řekl jsem a namířil si to k výpůjčnímu pultu.

Ludlow už se chystal knihu projet skenerem, ale napřed se zarazil, aby prostudoval obálku. Svůj dlouhý černokněžnický pačes si přehodil za ucho. Úplně jsem viděl, jak se mu v hlavě líhne otázka. No vida, už ji tu máme. „Studuješ na psychiatra, Bene?“

8 Rolexky. — *Nekecej!*

„Ech, ne, nestuduju, Ludlowe.“ Ani jsem se nesnažil svoji odpověď nějak dál vyplávat, koneckonců moji výpůjční historii moc dobře znal.

„Takže jenom koníček? Dálkové vnímání? Jasnouzřivost?“

„Tak trochu jako ty tvoje týdenní seance,“ nabídl jsem. „Zpovídáš takhle všechny zákazníky?“

„Jen když to vypadá, že se oddávají čarodějnictví.“

„Bojíš se, že tě nepozvu?“

„Mluvím tu,“ ztišil hlas, „o *okultních* vědách.“

Nevěřicně jsem se na něj podíval. „Viděl ses někdy?“

Dotčeně se odtáhl. „Já jsem goth, Bene, žádnej wiccan.“ Mrtvolně sinalou rukou mi přes pultík přisunul knihu.

„Dám na to propříště bacha,“ ujistil jsem ho, sbalil knihu a zaťukal si prstem na spánek. „Tvoje tajemství je u mě v bezpečí.“

* * *

Auto vburácelo na štěrkovou příjezdovou cestičku domu, ve kterém jsem si pronajímal krcálek nad garáží. Otevřel jsem dveře auta do ohlušujícího rachotu *Neotibiden linnei*,⁹ jejichž sborové skřípění připomínalo smyčcový heavymetalový orchestr pod taktovkou matky přírody. I když tahle analogie za moc nestojí, protože stridulaci — vyluzování zvuku třením pevných částí těla o sebe, který vzdáleně připomíná zvuk smyčce přejíždějícího po strunách — provozují cvrčci, zatímco cikády jsou spíš perkusisti. Zvuk totiž vydávají pomocí vibrování membránovitých orgánů na svém exoskeletu nazývaných činely.

No, venku byl zkrátka rámus.

Novou knihu nesoucí název *Ovládněte své vnitřní síly, část IV: dálkové vnímání a jasnozřivost* jsem odhodil na hromadu podobných titulů tyčící se vedle mého pracovního stolu a potichouč-

9 Pro laiky známé jako cikády.

ku se nenáviděl za to, že vůbec některou z nich vlastním. Jak jsem si tu svoji sbírku měřil očima, začínal jsem docela chápat Ludlowovo načtení z čarodějnictví. Na kraji stolu se dokonce povalovalo několik svíček s náboženskou tematikou, ale ty už tu byly přede mnou. Pravda, čas od času jsem je sice zapálil, ale jenom kvůli atmosféře, ne pro ceremoniální účely.

Po cestě k ledničce jsem se na moment zastavil u masivní skulptury z lega, která během několika posledních měsíců vyrostla na konferenčním stolku. Rodiče si moje stěhování vyložili jako pobídku k zahájení nevzrušené likvidace všeho, co jsem kdy vlastnil, včetně mamutí kádě přetékájící plastovými kostičkami. Původně jsem se jich chtěl zbavit, ale jednoho dne jsem je takhle začal skládat dohromady a najednou, no, prostě a jednoduše mě hraní s legem uklidňuje a pročišťuje mi hlavu, a ano, táhne mi na třicet. Bezmyšlenkovité vršení kostiček na sebe se co nevidět zvrhlo do stavby monstrozního monumentu uprostřed obýváku, který připomínal jednu z těch naježených námořních min usazenou na golfovém týčku. Sehnul jsem se k hromadě, popadl šedý dílek osm na dva a hnědý šest na dva, překryl čtyři tuplíky a s uspokojivým *cvak* jsem je zaklapl do sebe. Svůj výtvar jsem pak přidal na monstrozitu tyčící se přede mnou.

V lednici byl zbytek kuřete s kapustou, které jsem ohřál, utopil v barbecue omáčce a začal je do sebe házet vařečkou, zatímco jsem na svůj majstrštyk vršil další kostičky lega. Zastával jsem anulovací dietu, která vám umožňuje ládovat se všemožným hnusem, jen když ho pak vyrušíte něčím zdravým. Usoudil jsem, že kapusta vyruší zítřejší snídaňové empanády.

S vařečkou v zubech jsem si přitáhl notebook a klepnutím ho přivedl k životu. Takže, proč že jsem to vlastně rozfofroval jeden knihovní průkaz za druhým v honbě za knížkami o parapsychologii? Proč jsem většinu večerů brouzдал po knihovnách a pak ještě trávil hodiny na internetu?

No, má to co dělat s hodinkami a šoustajícími brouky. Od malička se mi v hlavě zjevovaly drobné útržky všemožných

informací dávno předtím, než jsem se je vůbec měl jak dozvědět. Jedna z možností bylo déjà vu, jenže já déjà vu zažil a na moji zkušenost úplně nepasovalo. Z déjà vu se člověk nic nenaučí. Je to jenom vágní vzpomínka, která se rozplyne skoro stejně rychle, jako se objeví. Mně se ale dělo něco jiného. Něco, co se dalo zopakovat. Co šlo ověřit. Věděl jsem věci, o kterých jsem neměl mít ani tušení. Samečci vroubenkovek druhu *Jadera haematoloma* jsou totální kanci, schopní šoustat až jedenáct dní na jeden zátah, jenom proto, aby samičku náhodou nestihl oplodnit někdo jiný. Šoustačka jak z podělaného *National Geographic*, co? Tohle by prostě nikdo neměl jen tak vědět.

Rodičům netrvalo dlouho, než si všimli, že je se mnou něco špatně. Jakmile jsem začal mluvit, v tu ránu se ze mě začaly sypat střípky obskurních informací, jejichž pravdivost se dala s trochou snahy ověřit, ale které jsem tou dobou prostě neměl jak znát. Rodiče si ze začátku prostě říkali, že nejspíš budu extra pozorný posluchač. Možná jsem prostě sem tam pochytil nějakou tu perličku ve frontě v samošce. Mimina koneckonců věčně něco papouškují. Jenomže jak jsem se pomalu batolil do předškolního věku, začínalo být jasné, že o náhodě tu nemůže být ani řeč. Místo nějaké té občasně libůstky jsem byl schopný do nejtěsnějších podrobností odrecitovat sexuální praktiky pisivek brazilských. Mezi sousta makaronů se sýrem jsem stíhal napasovat informaci o tom, že samička pisivky je obdařená pérem, kterým *vybírá sperma* ze samčí vaginy. Vzpomínám si, že rodiče byli tenkrát natolik vedle z vědeckého žargonu, až se zapomněli pozastavit nad tím, že u večere blábolím cosi o hmyzím nádobíčku.

Ani jsem se nenadál a už mě lifrovali na kontrolu k pediatrovi, jestli je jako se mnou všechno v pořádku,¹⁰ odkud jsem pokračoval rovnou na dětskou psychologii. Rodiče psychologice oznámili, že zaručeně musím být nějaký dětský génius, je-

10 Což nebylo.

nomže tuhle hypotézu rychle rozptýlila už první várka základních testů. Naši přesto tvrdohlavě trvali na kompletní baterii IQ testů. Závěr byl nezvratný: byl jsem zcela průměrný a ničím nevynikající klučina. Prostě jsem jenom odříkával informace a hantýrku přicházející neznámo odkud. Zkusili jiného doktora. Moje výsledky se ještě zhoršily. Byl jsem papoušek, žádné zázračné dítě. I tak ale chtěli odpovědi. A já taky.

Na touchpad mi s plácnutím přistál chrchel kapusty a kuřete ve tvaru vilejše. Položil jsem vařečku k okraji notebooku, malíčkem žvanci pomohl zpět na palubu a hodil ho do sebe.

Rodiče k objasnění mého stavu prošli snad každou sebevyšší nutější a sebeobskurnější teorii, dokonce mě osočili, že si snad sám potajmu čtu knihy. Číst na tajňačku? To fakt někdo dělal? Já teda určitě ne: měl jsem co dělat s hraním videoher a ládováním se sladkostmi (ty jsem pak vyvažoval dalšími laskominami).

Rodiče se v honbě za finální odpovědi nakonec dostali až do, díkybohu kratičké, maniakální fáze. Celý dům byl přeplněný knihami o nadaných dětech, od skutečných géniů jako Bobby Fischer,¹¹ Blaise Pascal¹² a Maria Agnesiová¹³ až po případy zcela paranormální — děcka zmítaná duchy historických postav, které se zatvrzele bránily překročit řeku Styx. Rodiče začali sjíždět psychofonii,¹⁴ retrokognici,¹⁵ přenos myšlenek,¹⁶ jasnozřivost¹⁷ a samozřejmě dálkové vnímání.¹⁸

11 Nejmladší americký šachový šampion ve věku čtrnácti let.

12 Francouzský vynálezce a matematik, sepsal pojednání o projektivní geometrii, když mu bylo šestnáct.

13 Řešila složité matematické problémy ve spánku.

14 Duch promlouvá skrz médium (v tomhle případě skrz mě).

15 Znalost dávných událostí, o kterých subjekt nemohl nic vědět ani je jinak uhádnout.

16 Lékařský termín pro „posedlost“.

17 V podstatě vševědounost, jen s troškou víc vonných tyčinek.

18 Vědomí něčeho, co člověk nemůže napřímo zakoušet. Občas známé i jako MSV, tedy mimosmyslové vnímání. — *Vědecky taky jako „snůška keců“.*

Každá rovná plocha v přízemí našeho domu byla jeden celý rok pokrytá krystaly. Místní televize o nás dokonce natočila reportáž. S gustem jsem tenkrát moderátora zpráv o počasí obohacoval zcela věrohodným a zevrubným popisem cvrččí sexuální výbavičky, zatímco se nervózně usmíval do kamery. Smršť lokálního věhlasu odezněla stejně rychle, jako se přihnala, a ve čtvrté třídě už ze mě byla jen místní kuriozita, kterou lidi zaregistrovali a obratem na ni zapomněli. Novota postupně vyvanula. V jednu chvíli si z vás učitelé sedají na zadek a vzápětí už vás posílají do ředitelny za to, že jste se jim pokoušeli ozřejmit, kterak se motolice jaterní šíří pomocí ovčích hoven. Nemohl jsem si pomoci. Snažit se v sobě udržet všechno, co můj mozek bez ustání produkoval, byl druh mučení. Moje hlava byla varná konvice plná páry a moje pusa hubice.

Rodiče si nakonec udrželi přičetnost a spokojili se s tím, čím jsem byl. Žádnou nemocí ani ničím podobným jsem koneckonců netrpěl, prostě jsem to měl v hlavě jenom trochu divně zapojené. Možná nějaká mutace. Něco, s čím člověk mohl frajeřit na mejdanu. Jako ty lidi, co mají hyperelastické klouby nebo umějí vystrčit oči z důlků. Rodiče to prostě přestali řešit.

Já to nedokázal.

Člověka můžete v klidu vyignorovat. Nandáte si sluchátka, a pokud mu to pořád ne a ne docvaknout, tak ho prostě pošlete do háje. S mozky je to ale jinak.¹⁹ Jste jako rukojmí v divadle, co musí sledovat nefiltrovanou verzi sebe sama. To moje „já“, co mi trůní v makovici, je totálně užvaněný všeználek. Jsem uvězněný s někým, kdo v jednom kuse nezavře zobák. Jako takový ten týpek ve frontě na kafe, co neustále potřebuje ventilovat svoji vášeň pro obrázky z latěčka. A teď si představte, že ho máte v kebuli, jenže místo o srdíčkách ze zpěněného mléka

19 Nám to nedocvakne *nikdy*.

vám vykládá o precizních hodinových mechanismech a ozubených vagnách bělásků řepových.²⁰

Moje jediná úleva je spánek, ale i tam se myšlenky dovedly prosmýknout.

Zapálil jsem si několik svíček, jejichž plamínky prozářily čtyři různé verze běloskvoucího Ježíše, a hupnul na internet, připraven započít večerní pátrání.

Moje vědomosti nebyly žádný dar z nebes. Obsesivně jsem toužil přijít tomu na kloub. Můj život, to byl šílený hon za odpověďmi, který okupoval veškerý můj čas a pozornost na úkor všeho ostatního. Když se pacient probere z narkózy s kusem gázy zašitým do pazoury, aspoň ví, jak se mu tam dostala. Můj stav ale vysvětlení neměl. Na souhru okolností nebo obyčejnou náhodu byl příliš konkrétní. Působilo to... záměrně — nebo plánovaně. Jako by to do mě kdosi uložil. Nebylo to *moje*. A jestli ty znalosti nebyly mojí součástí, byl jsem vůbec sám sebou? Byl jsem snad experiment? Něčí projekt nebo hračka? A proč? Neměl jsem páru. Proto jsem nepřestával hledat.

Jak říkám: není to žádný dar. Je to invaze.

20 Zrovna jsem si to představil.

KAPITOLA DRUHÁ

„Kurva,“ zaklela Naecia a mrskla kusem částicového stínění o podlahu svojí kajuty. Zařízení už předělávala podesáté, vystřídala všechny myslitelné konfigurace, spočítala a překontrolovala každíčkový výpočet a vyzkoušela každý druh materiálu, který jí přišel pod ruku. Nejenže to k ničemu nebylo, ale ani si pořádně nebyla jistá, co to vlastně staví.

Zvedla pohled od harampádí a zkontrolovala čas. Pořád měla chvilku, než začne její směna na přivrácené straně Vasku.

Dlaně měla sedřené prací. Pálily hůř než po celém dni zápojení s přírubami a ucpávkami na potrubní farmě. Párkrát je seřvela a protáhla. Chvilku nehnutě studovala svoji hnědofialovou pokožku, kterou na kloubech prosvítala jemná krakeláž způsobená vyprahlým podnebím planety. Nepřítomně popadla svůj kalíšek a pořádně si lokla vroucího jha. „Tsssss,“ sykla a s pohledem opět zamyšleně upřeným na přístroj se vzápětí napila podruhé. Nic nefungovalo. A věděla vlastně vůbec, jak by takové fungování vypadalo? „Kurvadrát!“

Naecia z toho popravdě začínala trochu šilet. Ať už spala, odpočívala v kajutě, nebo byla na směně, vize zařízení pronikaly do všech koutů jejího života. Stala se z toho posedlost, která připomínala závod proti šílenství: smontuj tu mašinu dřív, než z toho zmagoříš. Až se jí to povede, vize ji zaručeně, aspoň v to doufala, přestanou otravovat a ona bude moct pokračovat v ničím nerušené existenci. Zoufale toužila o ničem nepřemýšlet.

Do té doby ale měla svůj projekt.

Většina věcí se navrhuje a staví na základě nějakého předem daného účelu. Jenomže Naecia musela postupovat obráceně; byl jí předložen návrh (vlastním mozkiem) a ona dostala za úkol (od sebe samé), aby podle návrhu sestavila přístroj a tím přišla na to, k čemu vlastně slouží. Teprve když se jí povedlo sestavit nějakou součástku či dílčí část, získávala vágní představu o tom, k čemu má přístroj asi sloužit. Tak například použití těžkých alotropů mědi a uhlíku naznačovalo druh elektromagnetického stínění — podobného, jakým se bráníte nežádoucímu rušení, když si hrajete se subatomárními částicemi. To vedlo Naeciu k přesvědčení, že staví stroj, jenž se světem komunikuje na kvantové úrovni. Za jakým účelem ale nevěděla. Mozek jí podával protichůdné informace.

Což pro ni pochopitelně byla forma mučení.

Z toho, co o zařízení zatím vyčetla, odhadovala následující: zaprvé, stroj disponoval astronomickou výpočetní silou. Větší, než bylo zapotřebí pro jakékoli myslitelné praktické využití. Skrz změť legálních i nelegálních kanálů se jí podařilo získat sedmdesát dva multiúrovňových kvantových procesorů, které dohromady dávaly víc než trilion vysoce stabilních superponovaných bitů, tedy dostatek kvantové paměti, aby do ní bylo možné vměstnat jména, elementární složení, rychlost rotace i oblíbený moučník všech hvězd ve vesmíru.

Zadruhé — a z toho jí div nevybuchla hlava —, vynález se zdál být schopen okamžitého přenosu předmětů z jednoho místa na druhé. Někteří tento proces označovali za „kvantovou teleportaci“, jiní ovšem za totální fantasmagorii.

Předně bylo zcela zřejmé, že stroj k přenášení věcí není vůbec uzpůsoben. A i kdyby snad byl, tvrdá věda teleportaci vylučovala. Účel zařízení diktovaný jejím mozkiem (je to teleport!) stál zkrátka ve zjevném protikladu k samotnému přístroji, který stavěla (kalkulačce).

Naecia se domnívala, že to má co dočinění s kvantově provázanými částicemi: dvojicemi částic, které váže natolik silné

pouto, že jsou spolu schopny komunikovat na obrovské vzdálenosti. Pohněte s jednou, a druhá zareaguje. Koncept to nebyl úplně převratný: princip provázání částic se v Pangemické soustavě po staletí využíval jako komunikační prostředek, jinými slovy pro přenos přisprostých obrázků, nikoli lidí.

Řídit se podle prapodivných signálů přicházejících odkudsi z hlubin vlastního mozku nebyl zrovna nejvědeckější přístup, ale bylo to to jediné, co kdy měla. A zkratka tak nějak *cítla*, že stroj využíval vazeb mezi částicemi vzdálenými několik světelných let od sebe, aby umožnil cestování nadsvětelnou rychlostí (nemožné). Jenomže k tomu by nejdřív musel být schopen přinutit vzdálené částice, aby se vzájemně provázaly — koncept, který byl stejně převratný jako vyšinutý, protože porušoval všechny zákony vesmíru (což bylo nemožné dvojnásob). Vyjmenováváním konkrétních důvodů, proč tenhle nápad nemohl fungovat, by šlo popsat nesčetné svazky, ale první díl by se bezesporu jmenoval *PROMRHALI JSTE CELÝ ŽIVOT SNAHOU VYVRÁTIT FYZIKÁLNÍ ZÁKONY — PROČ?*

Přestože její mysl stále urputněji trvala na svém, konstrukce stroje zůstávala záhadou. Během let strávených jeho stavbou prohnala každou z jeho vývojových fází skrz všechny relevantní databáze a prolezla každíčkou knihovnu s volným přístupem v Pangemické soustavě, jen aby se pokusila najít jakýkoli průnik s některým z existujících projektů ve veřejné sféře. Bezvýslednost jejího pídění ji sice zklamala, ovšem nepřekvapila. Dodnes nezvládla postavit nic jiného než mamutí procesor, aniž by měla sebemenší představu o tom, jaká data to má vlastně zpracovávat. Ani jak je do něj případně zadat. Gratulace!

Ani se nenadála a uplynul celý cygmont a půl, který poseděla v myšlenkovém oparu na dně zívající propasti svého porozumění. Vyškrábala se na zdřevěnělé nohy a prázdně se zařívala na zařízení pod sebou. Jak bylo vůbec možné, aby kus podobně složité technologie nejevil sebemenší známky života? Hlava jí to nebrala. Krychle smontovaná z koupených

i nakradených součástí, která doposud vyprodukovala tak akorát frustraci.

Promnula si oči a zamručela. Čas jít do práce. Dopila zbytek jha, dotlačila přístroj ke svému spacímu koutku a přikryla ho dekou. *O co se to vlastně snažím?* pomyslela si. *Skrýt ho?* Zasmála se. *Nikdo by nemohl mít ani ponětí, na co se to vlastně dívá, protože to nevím ani já.* Ale stroj představoval celé roky práce, a tak byl pod dekou, aby si každý mohl hned říct: *něco tam schovává.*

Úplně zapoměla na čas. Cvičně si přičichla k podpaží, a když shledala, že to mohlo být horší, rozhodla se vynechat sprchu a rovnou se nasoukala do pracovní kombinézy. Na krk si přehodila bratrův amulet s hlavolamem, před zamčením kajuty ještě stačila popadnout přilbu a společně s ostatními montéry potrubí naskočila do podzemního podtlakového přepravníku. Za čtvrt cygmentu dorazili k centralizované elektrárně na povrchu, jednomu z pěti podobných zařízení, která dodávala energii Prstenci úsvitu: tenkému a obyvatelnému pásu, jenž obtáčel celou planetu po její délce. Elektrárna se nacházela na samém okraji Prstence, kde začínalo být horko.

Naecia vystoupila a přešla k druhému stanovišti magnetických přepravníků, které převážely skupinky montérů hluboko do oblasti přivrácené ke hvězdě. Jakmile transport dosáhl plné rychlosti, cestující si beze slova začali nasazovat speciální radiační kombinézy vyrobené z lehké pěnové slitiny. Označení „lehká“ bylo ale dosti relativní. Znamenalo jen, že vás oblek nerozdrtí hned. Nahrbené postavy starších montérů napovídaly, že to nějakou tu chvíli trvalo.

Přepravník pádil na jih, každých několik mylíků se zastavil, aby vyložil dalšího montéra. Nejstarší pasažéři vystupovali první, ve vyšších polohách, kde bylo menší vedro. Tak to stanovovaly odbory. Protože s posádkou byla méně než sto galaktických cyklů, přepravník Naeciu vyplívl až na stanovišti poblíž konce celé linky, přes tisíc mylíků od centrální elektrárny

Prstence. Tušila, že celou tu záležitost s řazením podle věku s přibývajícím časem ocení, ale teď jí to dávalo zabrat.

Na nástupišti čekal jen osamocení Embo Lial, další z nedávných rekrutů. Měl zrovna po šichtě, unaveně se došoural do přepravníku, pokynul jí hlavou a už ujížděl směrem k domovu.

Krajina rozvodové soustavy, která se před ní rozprostírala, byla sluncem spalovaná pustina bez úkrytu a vody. Přidejte si k tomu vysokotlaké potrubí, a krajina působila dojmem, že se vás každou chvíli pokusí zavraždit. Naecia se musela mít na pozoru — součást práce, kterou vítala. Mohla tak aspoň na chvíli přestat myslet na ten stupidní stroj.

Provedla rychlou diagnostiku své sluneční clony a modifikované přilby. Montéři ze Scelly, jako byla ona, museli nosit upravené chrániče hlavy, kvůli svým delším krkům a odlišným dýchacím potřebám. Scellané sice dovedli dýchat nosem a pusou, nejpřirozenější pro ně ovšem bylo používat dvojici otvorů umístěných po obou stranách krku hned pod sanicí. Protože v této potrubní krajině nechtěla spoléhat na nikoho jiného, veškeré modifikace si dělala sama. Na krční otvor navařila nové obruby z kovové pěny a přeorientovala rozvody kyslíku, aby byly blíž jejímu preferovanému respiračnímu ústrojí. Ledový povrch její domovské planety byl na hony vzdálený tavicímu kotli, jímž byla přivrácená strana Vasku.

Překontrolovala svůj oblek, narazila si přilbu a vykročila z malého přepravníkového stanoviště. Sluneční clona okamžitě ztmavla, aby jí záře nedalekého červeného trpaslíka neusmažila oči v důlcích.

Až za obzor se před ní táhl propletenec potrubí, který dodával energii celému Vasku. Naecia přistoupila k ovládacímu pultíku a zvedla ochranný panel ukrývající obrazovku. Otréla z panelu nános jemného prášku, přivedla ho k životu a začala procházet nejrůznější údaje o radiační kapacitě, účinnosti pohlcování energie, úrovni tlaků a tak dále. Všechny hodnoty

jí připadaly v mezích normálu, pro jistotu je ale stejně ještě jednou překontrolovala. Když už se nějaké problémy vyskytly, většinou byly zaviněné větrem, písečnými bouřemi nebo slunečními erupcemi. Údaje z Embovy směny ale nic podobného neznaznačovaly. Zapsala se do systému rozvodové soustavy a panel zavřela. Data jsou jedna věc, ale její práce je být očima — a pokud na to dojde, tak i rukama — přímo v terénu.

Na bližší straně rampy na ni čekal jeden z byceptorů, které Naecia a ostatní operátoři používali k přesunu po soustavě. Se vznášedly či drony by terénní kontroly šly rychleji, nehostinné počasí ovšem z přepravy vzduchem dělalo drahý a nebezpečný podnik. Naecia si navíc jízdu na ceptoru užívala. Rychlá jízda jí pomáhala vypnout. Hlasovým povelom odemkla jištění poutající dvoukolkou k rampě a s vypětím sil ji dotlačila k ústí úzké uličky tvořené dvěma masivními rourami potrubí, která oddělovala její rajon od oblasti dál na sever.

Naskočila do sedla a zlehka se kousla do vnitřní stěny tváře, aby tak aktivovala implantovaný komunikátor, jenž se vzápětí spároval s dvoukolkou. Podél spodní strany hledí jí naskočily údaje o stroji. Baterka, v pořádku. Kola, v pořádku. Motor, v pořádku. Mapa, před očima.

Odlepila nohy od země a vyrazila podél potrubí, jako by jí právě vystřelili z tlakového ventilu napěchovaného na osm tisíc atmosfér na čtvereční meb. Povrch krajiny byl převážně hladký, jen tu a tam ho vrásnily drobné písečné duny naváté větrem. Řítla se vstříc obzoru, černá tečka s prachovým chvostem kle noucím se za ní.

Rozvodnou soustavu tvořila obrovitá síť svazků parního potrubí vedeného kousek nad zemí. Místy se zvedalo výš, aby umožnilo průjezd vozidlům provádějícím kontrolu a údržbu. Naecia každou směnu volila jinou trasu — což byl nejlepší způsob, jak se nenechat ukolébat a neztratit pozornost. Úsek potrubí, který měla na starosti, byl vystaven obrovským teplotám a tlakům. Nic jako drobné závady tady neexistovalo, každá

porucha se rovnala katastrofě. Dnes se rozhodla pro trasu ve tvaru spirály. Musela dávat pozor, aby se jednotlivé objezdy nepřekrývaly.

Plnou rychlostí se řítila koridorem vedoucím na západ a představovala si, jaké by to bylo, cítit vítr na tváři. Tento pocit ale kvůli tvrdým atmosférickým podmínkám zažil málokdo.

I když podnebí na Vasku nestálo za moc, aspoň tady dostala práci, což bylo víc, než mohla říct o ostatních světech obíhajících kolem trpasličí hvězdy jménem Pangema. Její rodina prchla ze Scelly po vypuknutí občanské války o nadvládu nad nevelkým nerostným bohatstvím téhle titěrné planety — bohatstvím, z něhož většinu spolkl konflikt samotný. Její otec pracoval ve vládě a dokázal pro ni, její matku a mladšího bratra Aeshuu zajistit transport z planety. Dostali se na Drev, vodní měsíc obíhající kolem jednoho z masivních plynných obrů Pangemy, a čekali tam na otce. Ten už se ale ze Scelly nikdy nedostal.

Jejich bankovní účty měly být převedeny na Drev spolu s nimi, k tomu ale nikdy nedošlo. Planety se chopila nová vláda, jejíž členové rozkradli veškerý majetek členů vlády předchozí. Matce se podařilo uchytit na jednom z mála pracovních míst v recyklační síti Drevu, zatímco Naecia se starala o Aeshuu. Na živobytí to ale nestačilo.

Než utekli ze Scelly, musela otci slíbit, že pokud se mu něco stane, zaujme jeho místo a vezme na sebe zodpovědnost za rodinu. Tehdy si ještě myslela, že je to jedna z těch věcí, co rodiče říkávají dětem, aby zmírnili trauma z odloučení — přesměřovali jejich pozornost k nějakému dlouhodobému cíli. Naecia až zpětně pochopila, že otec moc dobře věděl, že se z planety nedostane. Přála si, aby jí to došlo už tehdy. Bývala by se pokusila vrýt si do paměti jeho tvář. Teď už zapomenutou. Byla to krutá ironie vzhledem k tomu, s jakou samozřejmostí si vybavovala věci, které nikdy ani neprožila.

Naecia odpovídala na všechny inzeráty na práci, které jí přišly pod ruku, a jednoho dne to vyšlo. Mimoplanetární montér potrubí. Stejně jako celá záplava jí podobných po nabídce skočila, odcestovala do spálené pustiny Vasku a začala tam pracovat v místním energoprůmyslu v naději, že vydělá dost pro sebe i zbytek rodiny.

S sebou toho moc neměla, protože za jakoukoli přidanou hmotnost bylo nutné zaplatit, a tak si přivezla jen několik kousků oblečení a dětský talisman, který jí vnutil Aeshua. Tehdy chtěla, aby si ho nechal, teď ale byla ráda, že si prosadil svou.

Jak náročné může být smontovat pár trubek? říkala si tehdy. Od té doby skoro přišla o prst — zdemolovaný levý prostředníček — a zhubla o dobré tři velikosti. Byla to ubíjející dřina, ale jejímu tělu z nějakého důvodu svědčila. Získala svaly jako brymlak v říji, který se od jara ládoval larvami macanek.

Na spodní straně hledí se jí rozblíkala žlutá výstraha. Porouchaný ventil v jihozápadním rohu jejího rajonu — s přehledem to nejvzdálenější možné místo od její současné pozice. „Definuj závadu,“ poručila.

Výstražná ikonka poskočila a rozvinula se do okna s podrobnostmi o poruše. Přetlakové varování. Nic extra zásadního. Pojistné ventily byly vybaveny trojím systémem redundance. Jejím úkolem teď bylo provést vizuální kontrolu obtokových ventilů po obou stranách problematického místa a ujistit se, zda ukazují správné hodnoty. Označit úkol za nebezpečný bylo trochu slabé slovo. Pokud by obtokové ventily zůstaly být jen trošičku povolené, údržbový tým by při pokusu o výměnu vadné součástky mohla rozmetat tryskající superzahřátá pára. Naecia dorazila na okraj západního úseku, odkud pokračovala na jih směrem k vadnému ventilu. Zavolala na základnu.

HyRope: Mám tady přetlak na nultém ventilu.

Základna: Nic tu nevidíme.

HyRope: Prosím o kalibraci. Mám tu ventil nula na šest tisíc čtyřicet na jedenadevadesáti procentech a nula na sedm tisíc čtyřicet na sedmaosmdesáti. Vidíte to samé?

Základna: Potvrzujeme, HyRope. Nemáme nic pod třemi tisíci délkou ani na západ od dvou tisíc šířky. Stratosat pro tenhle úsek musí být mimo provoz.

HyRope: Erupce?

Základna: Nezdá se. Někoho k vám pošleme, ale chvílku to zabere. Ozvěte se, jakmile budete mít vizuální kontakt.

HyRope: Rozumím.

Naecia se hnala podél východního okraje k jižnímu obzoru a procházela systém kvůli dalším varovným hlášením. Žádné ale nepřicházelo. Ať už přetlak způsobovalo cokoli, porucha neměla vliv na zbytek systému. Zatím.

Oprava jedné vadné součástky byla celkem přímočará operace bez měřitelného dopadu na celkový výkon soustavy čítající na čtyřicet devět milionů dalších ventilů. Pokud ale dojde k dominovému efektu, pak jsou všichni v pěkné kaši.

Všech sedm tisíc řad potrubí kolem ní prolétlo jako šmouha během nějakých deseti, možná jedenácti cykletů.

Problém spatřila dřív, než se nultá řada vyhoupla na obzor. K obloze před ní divoce stoupal gejzír páry. Žádný přetlak, ale trhlinka v potrubí.

HyRope: Ventil je v háji!

Základna: Zavírám úseky nula nula až nula jedna.

HyRope: Díky. Jsem necelých pět od cíle.

Naecia ještě zrychlila a mrkla na displej. „Ukaž mi tlakový graf,“ zavelela, ale ikonka se ani nehнула. „Opakuju, ukaž mi graf pro nultý ventil.“ Ikonka stále svítila žlutou barvou. Touhle dobou už ji mělo vystřídat varování před protrženým potrubím. „Vymaž vyrovnávací paměť a znovu se připoj.“ Koutkem oka sledovala

blikající ikonky na stavové liště, jak systém procházel měkkým restartem. Výstrahu konečně vystřídala trojice červených čárek. Žádný signál. Nejspíš závada na satelitu. „Obnov spojení.“

Vypnula motor a pomalu nechala byceptor zastavit nějakých deset řad od tryskajícího ventilu. Gejzír se tyčil vysoko nad polem potrubí a proti rudé obloze Pangemy připomínal spíš výron magmatu než sloup páry. Pokus o uzavření potrubí podle všeho nevyšel.

HyRope: Základno, prosím o opětovný pokus o uzavření úseků nula nula až nula jedna, sektor devět set.

Naecia si povzdechla a pokusila se k ventilu dojet oklikou z návětrné strany. „Optický zoom krát deset na pravé straně,“ zavelela. Levým okem našla vadný ventil a v pravé části hledí si ho mohla prohlédnout zblízka.

Jakmile zaostřila, bylo jasné, že z ventilu toho moc nezbylo. Hrdlo spojující samotný ventil s přírubou na potrubí bylo čistě odseknuté.

Nemožné.

K podobným katastrofickým poruchám docházelo pouze v nejslabším bodě soustavy: na přírubě, nikdy na samotném těle ventilu. A v žádném případě nevypadaly takhle čistě. Tohle byla sabotáž.

„Proveď sken oblasti,“ poručila, aby si záhy vzpomněla na přerušené spojení se stratosatem obíhajícím soustavu. Z vysílače k ní dolehl pouze šum. „Do hajzlu.“ Očima přelétla krajinu před ní. Pusto.

HyRope: HyRope Základně. Spojení se sektorem devět set je pořád nefunkční. Zdá se, že ventil někdo usekl...

Základna: Zahajte —

HyRope: Neslyším!

Šum.

„Kurva.“

Pokud se ventil nepodaří zavřít nebo obejít, celá soustava postupně začne ztrácet výkon. Manuální uzavření byla jediná zbývající možnost, a nešlo o nic příjemného. Otočila dvoukolku na místě a rozjela se podél potrubí k nejbližšímu bezpečnému obtokovému ventilu. Seskočila ze stroje, popadla páku nouzového uzávěru a s cvaknutím ji uvedla do aktivní polohy. Opřela se do ní celým tělem a páka se s úpěním pohnula dopředu. Mechanismus obalený krustou prachu se skoro nepoužíval a bylo štěstí, že se nezadřel. Podlezla uzávěru, pověsila se na páku z druhé strany a několika škubnutími ji přivedla dolů.

Dýchací otvory na krku jí vysílením divoče lapaly po vzduchu. Pustila páku a na moment se zastavila, aby popadla dech. Proud se trochu zmírnil, ale pára nadále prudce stoupala k obloze a tam se pod spalujícím pohledem Pangemy vypařovala.

Oblak páry náhle ztmavl a na jeho vrcholku se zhmotnil temný obrys.

KAPITOLA TŘETÍ

Otevřel jsem bezpečný vyhledávač a z poličky nad stolem sundal *Svět mušek* od Claye Deana. Před pár měsíci jsem si knihu jen tak z legrace přitáhl domů z Jimova krámku, možná jsem doufal, že se z ní pár věcí přiučím. Chvilí jsem v ní čenichal po nějakých těch libůstkách o rybím chování, kterými bych trochu okořenil svoje muškařské umění, ale rychle jsem shledal, že v ní nebylo nic, co už bych nevěděl.

Nalistoval jsem kapitolu o muškách ze Strathspey, kde jsem měl založený seznam témat, která chci prozkoumat. Byly to takové odrazové můstky pro moje večerní badatelské ponory a obecně spadaly pod jednu z následujících kategorií, dokud se teda nevyhnutelně nezvrtly do něčeho jiného.

kryptomnézie
posedlost duchy
rozdvojené osobnosti vlivem zapomenutého traumatu
potlačené vzpomínky
konfabulace
teorie strategií pamětního vybavování
zjevení
poranění čelního laloku
zdrojová amnézie
jamais vu
transpersonální psychografie
fenomenologie

A tak dál.

Připadá vám to na hlavu? V nejslabší chvílce jsem zabrousil i do „vzpomínek na minulé životy“, ultravyšínuté teorie tvrdící, že člověk si je schopný vybavit události ze svých předešlých inkarnací. Odtud *reinkarnace*.

Nejslavnější případ, co vlastně celou tu fascinaci minulými životy odstartoval, se týkal Virginie Tighové, domácí paničky, která byla přesvědčená, že v sobě nosí vzpomínky jedné Irky jménem Bridey Murphyová, která žila v devatenáctém století. Celou dobu jsem Virginii držel palce, protože jakkoli pošahaně její příběh zněl, možná v sobě skrýval vysvětlení pro můj stav. Třeba jsem to měl taky. Nakonec se ale ukázalo, že je to jen snůška keců tak jako všechno ostatní. Virginie ve skutečnosti jako malá bydlela vedle jedné irské dámy, která se věkem i postavením Murphyové podobala, a navíc se vážně jmenovala „Bridie Murphy Cocrkellová“. Odborníci to označovali za typický případ kryptomnézie, kdy si člověk splete zastrčenou vzpomínku s něčím novým a jedinečným. Pro mě to znamenalo jen to, že jsem musel začít od píky.

Žaludek se začal hlasitě dožadovat dezertu.

Zaklonil jsem se na židli k monstrozitě z lega a otevřel šedou přihrádku rámovanou jantarovými túplíky, ve které ležel zbytek peprmintových piškotů v čokoládě, co jsme s Pattonem nestihli zdlábnout, když jsme posledně hráli Simona. Chňapl jsem po nich, nacpal si tři nebo čtyři do pusy a konečně se mohl pustit do práce. Dneska byly na řadě:

*snová telepatie
disociativní fuga
hypnóza na dálku
bdělé vnuknutí*

Uškříbl jsem se. Nad seznamem i nad sebou. Všechny už jsem projel nejméně desetkrát, ale každých pár měsíců jsem se k nim

vracel, abych se podíval, jestli třeba neobjevím něco nového. Bylo to skličující. Odvrátil jsem se od vědy, abych se potácel bludištěm čirých spekulací a bláznivých fantazií. Večery jsem trávil šátráním po okrajích temné pavučiny ve společnosti samozvaných černokněžníků, zaříkávačů, vyslovených magorů či podpůrných skupin pro „kosmické pokusné králíky“, jejichž členové tvrdili, že jim mimozemšťané narvali sondu do zadku — případně, a to bylo častější, ji tam narvat sami chtěli. Proti gustu žádný dišputát.

Několik minut jsem strávil na první položce, prošel jsem asi deset stránek s výsledky a našel jenom obvyklý odpad, co už jsem znal. Většina odkazů bohužel vedla k osamělým lidem, kteří paranormální zkušenosti spíš vyhledávali, než aby k nim hledali vysvětlení. Občas jsem jimi pohrdal, jindy bych ale nedokázal vysvětlit, jaký je mezi námi vlastně rozdíl. Samota si nevybírá.

Zavřel jsem záložku a zhnuseně svěsil ruce podél těla. Bylo mi nanic, že jsem klesl takhle hluboko, do omrzení vymetal jednu internetovou žumpu za druhou v naději, že nějakým zázrakem narazím na odpověď. Neschopný přestat, dokud se to nestane. Bylo mi, jako bych měl v mozku zaražený trn. Potřeboval jsem se ho zbavit. Skončit to. Propadu do ještě temnějších úvah jsem stačil zabránit trojicí piškotů.

Otevřel jsem novou záložku a namířil si to do jednoho obzvlášť obskurního fóra v naději, že tím trochu osvěžím svoje hledání.

Šlo o dosti pochybnou stránku údajně věnovanou abnormální psychologii, ovšem bez přítomnosti jakýchkoli opravdových psychologů. Abnormálních názorů tam ale byla kupa. Proklíkal jsem se do subfóra s názvem *Déjá ví*.

Déjá ví byl prostor zasvěcený všelijakým jevům spojeným s pronikáním minulých i budoucích životů do současnosti, případně taky s křížením životů, vpádem životů vymyšlených či halucinovaných. Reálný přínos fóra se mohl jen těžko měřit s jeho zábavností.

Většina vláken byla fialová, což značilo, že v nich od mé poslední návštěvy pár týdnů zpátky nepřišly žádné nové příspěvky. Jedno hned svrchu ale svítilo modře. Pelášil jsem do kuchyně pro další sušenky. Usadil jsem se zpátky na židli, rozklikl nadpis, vytáhl z obalu celý sloupeček sušenek a tu nejvrchnější hbitě nabral jazykem do pusy, abych doplnil energii. Stránka se nahrála a odhalila nový příspěvek od uživatele ZeměBráška_99.

Hledám někoho, kdo by mi pomohl objasnit... mě. Zní to dost divně, když to takhle říkám, nebo spíš píšu, ale do háje s tím: vím věci, který bych vědět neměl — a nemám nejmenší tušení, odkud se berou. Jsou trochu jako vzpomínky, ale zároveň nejsou. Nebo aspoň ne moje. Mozek mi zkrátka neustále servíruje ujetý znalosti, který jsem nikdy nezískal. Jde hlavně o divnou kombinaci geologie a dějin burlesky. Oblasti, o který jsem v životě ani nezavadil. Ale zeptejte se mě na cokoli z nich a já vám vmžiku bez googlení odpovím. Jaký je hlavní amfibol v Murphyho pásnu? Zívačka: antofylit. Burleska vznikla jako fraškovitá odpověď na „vysoké“ žánry typu opery. Název je odvozený z italského výrazu *burlesco*, tedy „žert“. Koho to ale jako zajímá? Jak říkám, nemám nejmenší tušení, odkud to vím. Jo, a taky mi hlavou občas problesknou superpodrobné informace ze světa psích výstav. Věděli jste třeba, že na to, abyste s biglem mohli soutěžit na nejvyšší úrovni, musí být váš miláček „veselé povahy“, zatímco takový pudl by zas měl působit „zpučně“? Já mám doma kočku, kurňa! Pomůžte mi někdo?

Přečetl jsem příspěvek znovu, a pak ještě dvakrát. S každým přečtením se mi srdce rozbušilo trochu silněji a rychleji. Zadumaně jsem do sebe cpal další sušenky. Prohodte vědomostní oblasti, a mohl jsem to klidně napsat já. Bleskově jsem přejel

na stránce dolů a proletěl odpovědi, jestli se mezi nimi třeba neobjeví něco smysluplného, ale našel jsem jen obvyklou směsici hádání z křišťálové koule a diletantských pseudoteorií sem tam proloženou nějakým tím trollem.

Rozklikl jsem profil uživatele ZeměBráška_99, sušenky mi v puse mezitím stačily vytvořit nepříjemně lepkavou pastu. Vůbec poprvé za léta hledání tu byl někdo, kdo jako by do písmene popisoval moji zkušenost. Působilo to věrohodně. Jestli to tak bylo, znamenalo to, že nejsem sám.

Nahonem jsem zkomponoval soukromou zprávu na několik odstavců o svojí vlastní situaci, rychle si uvědomil, že zním trochu pošahaně, a rozhodl se kapánek zpomalit. *Jdi na to zlehka, Bene.* Krok za krokem.

>0)))<<Muškař: Čau, kámo, čet jsem tvoje vlákno na
Dějá ví. Mám to samý.

Uhodil jsem ENTER a vsunul si z obalu do pusy další sušenku, jako by to byl dávkovač na PEZ. Než jsem stačil cvaknout čelistí, vyskočila na mě odpověď.

ZeměBráška_99: Trolíš mě?

>0)))<<Muškař: Já tebe? A netrolíš ty mě? Lol.

ZeměBráška_99: Ne.

>0)))<<Muškař: Já tebe taky ne.

>0)))<<Muškař: Jak dlouho to máš?

ZeměBráška_99: Celej život.

>0)))<<Muškař: Taky. Co pamatuju.

ZeměBráška_99: Taky geologie, burleska a psí výstavy?

>0)))<<Muškař: Heh, to ani ne, kámo. U mě jsou to všemožný přírodní vědy. Fauna. Hodně tu letí hmyzí reprodukce. Taky starý hodinky. Podobný kraviny...

ZeměBráška_99: Ještě něco dalšího?